

MINISTER
GOSPODARKI

WYDZIAŁ PRZEMYSŁU I ENERGETYKI

Województwo: 20.12.11

nr: 0041, podpis: _____

.eu

J. Kwiliński
10048 22.12.11

Warszawa,

16.12. 2011 r.

DAO-V-0700-3/11

DAO/ 6158

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku

W odpowiedzi na pismo z 18 listopada 2011 r. znak BPS/DSK-043-13/11, przy którym przesłano oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosale na 2. posiedzeniu Senatu w dniu 17 listopada 2011 r., uprzejmie przekazuję następujące stanowisko.

Zasady funkcjonowania Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) określone zostały w przepisach ustawy z dnia 2 lipca 2011 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy CEIDG udostępnienia wszystkie zawarte w niej dane, z wyjątkiem, m.in., informacji o adresie zamieszkania przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną. W przypadku, gdy adres ten jest jednocześnie adresem miejsca, w którym prowadzona jest działalność gospodarcza, zostaje on opublikowany na stronie internetowej CEIDG, jednak bez adnotacji, że jest on jednocześnie adresem zamieszkania przedsiębiorcy.

Ustawa przyznaje szczególny status ochronny informacji o adresie zamieszkania przedsiębiorcy ze względu na fakt, że dotyczy sfery życia prywatnego. Powszechny i niekontrolowany dostęp do tej danej poprzez internet - a taki właśnie dostęp zapewnia CEIDG - w sposób oczywisty stanowiłby naruszenie prywatności znacznej grupy obywateli. Ponadto mogłoby to znacznie ułatwić wykorzystanie tej wiedzy do czynów niezgodnych

z przepisami obowiązującego prawa, zagrażających bezpieczeństwu przedsiębiorcy i jego rodziny. Z całą pewnością obowiązujący przepis ustawy jest w pełni uzasadniony.

Norma art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nie stanowi przeszkody prawnej do dochodzenia od przedsiębiorców będących osobami fizycznymi roszczeń z tytułu wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. CEIDG udostępnia informacje o firmie przedsiębiorcy oraz dane adresowe wszystkich miejsc, w których przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą, w tym adres do doręczeń. Dane te, zgodnie z art. 33 przedmiotowej ustawy, podlegają domniemaniu prawdziwości. CEIDG jest zatem doskonałym źródłem pozyskiwania danych potrzebnych do kontaktu z przedsiębiorcą w sytuacji, gdy konieczne jest wezwanie przedsiębiorcy do wykonania ciężących na nim obowiązków, wynikających ze zobowiązań związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

Należy jednak zwrócić uwagę na brzmienie art. 126 § 2 ustawy Kodeks postępowania cywilnego, który dotyczy sądowego etapu dochodzenia roszczeń. Nakazuje on w pierwszym piśmie procesowym (pозew) oznaczyć miejsce zamieszkania m.in. przedsiębiorcy, będącego osobą fizyczną. Nieujawnianie adresu zamieszkania w CEIDG może zatem stanowić utrudnienie w prawidłowym sformułowaniu pisma procesowego. Jednakże - jak wyżej wyjaśniono - jest to w pełni zasadna ochrona tej „wrażliwej” danej osobowej. Ochrona danych osobowych stosowana w CEIDG – determinowana powszechnością dostępu do tych danych - nie uniemożliwia jednak sądowego dochodzenia roszczeń, gdyż CEIDG nie jest jedynym źródłem informacji w tym zakresie. Są nim m.in. urzędy gminne prowadzące sprawy meldunkowe. Adres zamieszkania stron zobowiązania może być tym stronom znany także z treści umów przez nich zawartych, w zakresie w jakim umowy te określają strony. Jedynie na marginesie pragnę zwrócić uwagę na fakt, że art. 126 § 2 Kpc dotyczy nie tylko pozywania przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, ale wszystkich osób fizycznych, także tych niezewidencjonowanych w CEIDG. Nie stanowi to żadnej przeszkody w ich pozywaniu.

Dziękując za zwrócenie uwagi na opisany powyżej problem uprzejmie informuję, że przedstawię Ministrowi Sprawiedliwości pod rozwagę zmianę brzmienia art. 126 § 2 Kpc, w zakresie w jakim dotyczy on formułowania pierwszego pisma procesowego w sprawie przeciwko przedsiębiorcy wpisanemu do CEIDG. W mojej opinii wystarczającym byłoby wskazywanie w piśmie procesowym miejsca wykonywania działalności gospodarczej. Pod tym adresem jest możliwe skuteczne doręczenie przedsiębiorcy pisma procesowego.

Byłoby także wystarczające do prawidłowego określenia właściwości sądu. Potwierdza to treść Uchwały Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 1995 r., sygn. III CZP 148/94, z której tezy wynika, że powództwo o roszczenie majątkowe skierowane przeciwko osobie fizycznej prowadzącej ewidencjonowaną działalność gospodarczą, związane z tą działalnością, wytoczyć można przed sądem, w którego okręgu znajduje się miejsce wykonywania działalności.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z PR
Mirosław Kozłowski
SEKRETARZ STANU

Do wiadomości:

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

Departament Spraw Parlamentarnych